

Minneord til vår alles kjære Reidunn Alvenes Hansen

Bare noen dager etterat Reidunn i sommer (2019) hadde vært på besøk i sitt barndomshjem på Alvenes, blir hun alvorlig syk og dør. Det var uventet og fryktelig trist. Jeg så på henne som sterk og utholdende på alle vis selv om hun hadde slitt med leddgiktssykdommer i mange år.

Reidunn som 16-åring

Bilde tatt sommeren 2019

Det er mange minner som dukker fram fra barndom, ungdom og voksen alder. Gammelstua med all sin nostalgi og mystikk. De få gangene jeg overnattet hos Reidunn var i Gammelstua i Heimegården. I Heimegården var det flere av familiemedlemmene som hadde utvandret til Amerika, og det medførte at etter krigen i 1945 fikk de «Amerika pakker». Det var pakker som var velkommen og som var ettertraktet. Derfor hadde Reidunn så fine dukker. Dukker med porselen ansikter, hender og føtter som vi kunne vaske. Mørkt krøllet hår som vi kunne gre kammen gjennom og pene klær, det var stas.

Jeg husker også den gangen jeg fikk et nydelig, sort ull-volangskjørt fra en av pakkene. Det var utrolig stort for meg å få et slikt skjørt, og skjørtet brukte jeg i mange år.

Ettersom det var tre års aldersforskjell på oss, gikk vi ikke på skolen samtidig. Fritiden hadde vi sammen. Der var det sterke bånd og godt samhold mellom oss for å kunne takle en sterk guttegruppe på ti. Ja, hadde veggene i gammelstua i Heimegården eksistert, kunne de ha fortalt om all moroa vi hadde der om kveldene etter at Ragnar og Selma var gått til sengs. De stod aldri opp for å irettesette oss, nei, det skulle være slik. Ungdommen skulle ha et sted å være.

En lørdagskveld sent på høsten skulle Reidunn ha opplæring i reinlender. Det knaket og braket i gulv og vegger. Så plutselig oppdages det at etasjeovnen holder på å segne over. Komplisert sak og ovnen måtte plukkes ned og bygges opp igjen, men arbeidet ble ferdig, og vi var ute av huset før foreldrene stod opp søndagsmorgen.

Så kom tiden da vi gikk sammen om å bygge hytta på Alvenesfjellet. Forløpet for dette var jo det sosiale samholdet og alle turene vi hadde sammen sommer etter sommer. Det var først og fremst Stor Belkjosen, Alvenesfjellet eller Storvannet vi dro på tur til. De fleste ganger dro vi på lørdag etter endt arbeidsdag og tilbake på søndag kveld. Dårlig vær var ingen hindring. Du verden hvor glade vi ble i Storvannet. Noe av æren for dette skal Hilmar Larsen ha. Han var lommekjent i vannet og han hadde båten «Guri». Den fikk vi bruke. Vi måtte ro to turer fra Eie til Storvika for at alle skulle komme seg oppover til leiren. Livet var vidunderlig med nystekt røyr og gode kamerater.

Alvenesfjellet og Fjellheimen.

Tenk om det virkelig gikk an å få ei hytte på Fjellet vårt? Dette var i 1958. Jeg har enda synsbilde inne av materialer lagt i bunker for å bæres til Lisjvatnet som ligger 3 km oppe på fjellet. Utrolig,

men sant. Første etappe var Dalbrøt, eller himmelsynet, der terrenget flater litt ut. Der skulle hestene overta med slede et godt stykke oppe i fjellet. Det ble mange turer med tunge bærer til fjels, men den jeg husker best var den helga hytta ble reist, og ekstraturen ned fra fjellet for Reidunn og meg. Vi skulle hente alt som var glemt og noe ekstra godt å spise. Ingen av oss klarte å løfte sekkene våre på oss selv, vi måtte ha hjelp, og vi kunne ikke ta dem av oss selv. Det var et blodslit, men vi kom oss opp til hytta som da hadde fått taket på.

Reidunn blir skadet.

En søndag i juli rundt 1960 i et nydelig vær er alvenesgjengen, med noen ekstra gjester, på helgetur til Fjellheimen som hytta het. En glad gjeng, og vi hadde fått såpass mye fisk at vi stekte den for å spise den til middag før vi dro ned. Noen badet og noen skvettet vann på hverandre. Reidunn har skvettet vann på noen og er i ferd med å gå inn i hytta. Bak døra inne står en av gjestene med et av de nye glassene fra Sverige i hånden som det er vann i og som han skal kaste på Reidunn når hun kommer inn. Som naturlig reaksjon slår Reidunn til glasset. Glasset går i knas, og hovedpulsåra i håndleddet blir kuttet. Blodspruten står i taket. Jeg er inne og **hyler hjelp** osv. Sekunder etter river Jens hvitskjorta si i stykker og stopper blødningen til Reidunn. Hun sliter med å holde seg på beina. Jens tar kommando og fordeler oppgaver. To skal lage båre som Reidunn skal kvile på under nedfarten. Og når båra er ferdig, får Antonie beskjed om å prøve den. Hun står med den store, sorte stekepannen full av nystekt røyr, og i forfjamselsen kaster hun all fisken på vannet og hiver seg på båra. Den var godkjent. Jeg fikk i oppgave å springe ned og ringe etter doktor som måtte komme og ta imot henne når de var nede. Under hele nedturen med Reidunn ble forbindingen med jevne mellomrom løyst opp slik at blodet fikk sirkulere. Jeg sprang fortere ned enn noen kunne trodd og fikk tak i lege som var på plass før de var nede. Jeg ble med til Nordfold på legekantoret. Hele tiden tenkte Reidunn på foreldrene og hvor lei seg de kom til å bli. Legen ville rekvirere fly og få henne til spesialist ved Bodø sykehus for å sy sammen de små blodårene, men hun ville ikke og var ikke til å rikke. Det ville bli enda verre for foreldrene. Derfor måtte dr. Heggstad påta seg den vanskelige oppgaven å sy sammen blodårene med dårlig utstyr. Alt endte jo godt, men noen små plager har hun i ettertid hatt.

Jeg tror vi alle som kjente Reidunn og levde sammen med henne på Alvenes vil minnes henne med godhet og kjærlighet. Takk for det du var for oss og spesielt for meg.

Alvenes 21. september 2019

Elin Bartholsen